

Det viktigaste jobbet

Linda G. Paulsen

(Baserad på en sann berättelse)

"Jag är här mitt ibland er som en tjänare"
(Lukas 22:27).

Amelia tyckte om att hälsa på sin mormor. Hon tyckte om att leka med leksaksdjuren och mysa med mormors stora mjuka filt. Men i dag skulle hon inte leka. I dag skulle hon hjälpa.

På vägen hem till mormor pratade Amelias systrar om vilken uppgift de ville ha.

Sarah ville sopa golvet. Emily ville tvätta golvet. Och mamma bad Alyssa att tvätta fönstren.

"Men jag då?" frågade Amelia. "Ska jag damma?"

"Jag har en speciell uppgift till dig", sa mamma. "Jag vill att du lyssnar."

Amelia väntade. "Okej, jag lyssnar. Vad är det?"

"Det är det som är uppgiften!" sa mamma med ett skratt. "Bara lyssna. Sitt hos mormor och lyssna medan hon pratar. Det kan vara det viktigaste jobbet vi gör på hela dagen."

Hur kan "lyssna" vara det viktigaste jobbet? undrade Amelia. Att damma kändes mer som ett riktigt jobb! Men Amelia var villig att försöka.

Mormor var glad att se dem. Alla andra började med sina uppgifter. Amelia gick och satte sig bredvid mormor på soffan. Amelia lade märke till en mjukiskanin i hörnet. "Jag gillar din kanin", sa hon.

Mormor log. "Har jag berättat om min bror Mel och kaninungen?"

Amelia blev överraskad. "En riktig kanin?"

Mormor nickade. "Det var en föräldralös kanin som han hittade. Han stoppade den innanför sin tröja så att den skulle vara trygg." Mormor berättade för Amelia om kaninburen som Mel byggde.

Den berättelsen påminde mormor om andra berättelser. Hon berättade om en kalv som hon hade gett namnet Star. Hon brukade rida på Stars rygg! Amelia fnissade när hon föreställde sig mormor rida på en kalv. Det var inte lätt att föreställa sig henne som en liten flicka.

Mormor pratade och pratade. Hon berättade om kaninen igen. En annan gång slutade hon mitt i en berättelse och började om.

Amelia ansträngde sig för att fortsätta lyssna, men hon började bli trött. Mamma och de andra arbetade fortfarande. Det var svårt att sitta och lyssna! Men mormor log. Hon verkade glad över att få berätta.

Några minuter senare kom mamma in. "Nu är vi klara! Det är dags att åka hem."

"Det var så trevligt", sa mormor till Amelia. "Jag tycker om att prata med dig!"

Amelia gav mormor en stor kram. Hon såg tårar i mormors ögon.

"Vad är det?" frågade Amelia.

"Inget", sa mormor. "Tack för att du pratade med mig. Jag älskar dig."

Amelia kände sig varm inuti. "Jag älskar dig också", sa hon. "Jag kommer på besök snart igen."

På vägen hem frågade Alyssa: "Hur var det att lyssna, Amelia?"

"Det var svårare än jag trodde. Jag tror att jag hade lyssnat färdigt innan mormor hade pratat klart!"

"Du gjorde det jättebra!" sa mamma.

"Tack", sa Amelia. "Några av berättelserna var roliga. Visste ni att mormor hade en egen kalv när hon var liten?" "En riktig liten kalv?" frågade Sarah.

"Ja! Mormor brukade rida på den", sa Amelia och nickade. "Hon hette Star."

Amelia berättade om allt annat mormor hade sagt. Det var ganska kul att få veta så mycket om henne.

Emily flinade. "Du kanske kan byta uppgift med mig nästa gång. Jag vill också lyssna!" ●

Författaren bor i Utah, USA.

ILLUSTRATION MARK ROBISON

